

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 4382/23
12.9.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Гордане Тошић, председника већа, Милице Аксентијевић и Љиљане Милосављевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из Ниша, Синђелићев трг бр.4/11, против тужених "Железнице Србије" а.д, са седиштем у Београду, ул. Немањина бр. 6 и "Инфраструктура железнице Србије" а.д, са седиштем у Београду, ул. Немањина бр. 6, ради исплате, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 1166/22 од 8.12.2022. године, исправљене решењем истог суда П1 1166/22 од 18.1.2023. године, у седници већа одржаној дана 12.9.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 1166/22 од 8.12.2022. године, исправљена решењем истог суда П1 1166/22 од 18.1.2023. године, у ставовима првом, другом, трећем, четвртном и у делу ставова петог и седмог изреке, у односу на туженог "Инфраструктура железнице Србије" а.д. којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од новембра 2014. године закључно са августом 2015. године, и жалба тужиоца у том делу **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 1166/22 од 8.12.2022. године, исправљена решењем истог суда П1 1166/22 од 18.1.2023. године, у преосталом делу ставова петог и седмог изреке, у односу на туженог "Железнице Србије" а.д, тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужени "Железнице Србије" а.д. да тужиоцу АА, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, исплати и то:

- за новембар 2014. године износ од 12.357,95 динара, са законском затезном каматом почев од 15.12.2014. године, до коначне исплате,
- за децембар 2014. године износ од 11.532,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.1.2015. године, до коначне исплате,
- за јануар 2015. године износ од 6.814,09 динара, са законском затезном каматом почев од 15.2.2015. године, до коначне исплате,

- за фебруар 2015. године износ од 5.401,69 динара, са законском затезном каматом почев од 15.3.2015. године, до коначне исплате,
- за март 2015. године износ од 5.829,41 динара, са законском затезном каматом почев од 15.4.2015. године, до коначне исплате,
- за мај 2015. године износ од 12.487,08 динара, са законском затезном каматом почев од 15.6.2015. године, до коначне исплате,
- за јун 2015. године износ од 12.989,36 динара, са законском затезном каматом почев од 15.7.2015. године, до коначне исплате,
- за јул 2015. године износ од 10.661,15 динара, са законском затезном каматом почев од 15.8.2015. године, до коначне исплате,
- за август 2015. године износ од 11.943,12 динара, са законском затезном каматом почев од 15.9.2015. године, до коначне исплате,

и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора:

- за новембар 2014. године износ од 3.744,83 динара, са законском затезном каматом почев од 15.12.2014. године, до коначне исплате,
- за децембар 2014. године износ од 3.683,83 динара, са законском затезном каматом почев од 15.1.2015. године, до коначне исплате,
- за јануар 2015. године износ од 4.164,17 динара, са законском затезном каматом почев од 15.2.2015. године, до коначне исплате,
- за фебруар 2015. године износ од 3.273,75 динара, са законском затезном каматом почев од 15.3.2015. године, до коначне исплате,
- за март 2015. године износ од 3.562,42 динара, са законском затезном каматом почев од 15.4.2015. године, до коначне исплате,
- за април 2015. године износ од 3.593,42 динара, са законском затезном каматом почев од 15.5.2015. године, до коначне исплате,
- за мај 2015. године износ од 3.800,42 динара, са законском затезном каматом почев од 15.6.2015. године, до коначне исплате,
- за јун 2015. године износ од 3.663,67 динара, са законском затезном каматом почев од 15.7.2015. године, до коначне исплате,
- за јул 2015. године износ од 3.715,25 динара, са законском затезном каматом почев од 15.8.2015. године, до коначне исплате,
- за август 2015. године износ од 3.800,08 динара, са законском затезном каматом почев од 15.9.2015. године, до коначне исплате, све у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 1166/22 од 8.12.2022. године, исправљена решењем истог суда П1 1166/22 од 18.1.2023. године, у ставовима шестом и осмом изреке, тако што **СЕ ОБАВЕЗУЈЕ** тужени “Инфраструктура железнице Србије” а.д. да тужиоцу АА, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, исплати и то:

- за септембар 2015. године износ од 2.535,80 динара, са законском затезном каматом почев од 15.10.2015. године, до коначне исплате,
- за октобар 2015. године износ од 4.492,33 динара, са законском затезном каматом почев од 15.11.2015. године, до коначне исплате,

- за новембар 2015. године износ од 12.081,57 динара, са законском затезном каматом почев од 15.12.2015. године, до коначне исплате,
- за децембар 2015. године износ од 10.561,43 динара, са законском затезном каматом почев од 15.1.2016. године, до коначне исплате,
- за јануар 2016. године износ од 13.484,17 динара, са законском затезном каматом почев од 15.2.2016. године, до коначне исплате,
- за март 2016. године износ од 10.629,57 динара, са законском затезном каматом почев од 15.4.2016. године, до коначне исплате,
- за април 2016. године износ од 12.013,57 динара, са законском затезном каматом почев од 15.5.2016. године, до коначне исплате,
- за мај 2016. године износ од 6.715,77 динара, са законском затезном каматом почев од 15.6.2016. године, до коначне исплате,
- за јун 2016. године износ од 10.987,75 динара, са законском затезном каматом почев од 15.7.2016. године, до коначне исплате,
- за јул 2016. године износ од 12.165,48 динара, са законском затезном каматом почев од 15.8.2016. године, до коначне исплате,
- за август 2016. године износ од 3.018,26 динара, са законском затезном каматом почев од 15.9.2016. године, до коначне исплате,
- за септембар 2016. године износ од 12.865,34 динара, са законском затезном каматом почев од 15.10.2016. године, до коначне исплате,
- за октобар 2016. године износ од 1.108,52 динара, са законском затезном каматом почев од 15.11.2016. године, до коначне исплате,
- за новембар 2016. године износ од 10.805,69 динара, са законском затезном каматом почев од 15.12.2016. године, до коначне исплате,
- за децембар 2016. године износ од 11.441,75 динара, са законском затезном каматом почев од 15.1.2017. године, до коначне исплате,
- за јануар 2017. године износ од 13.364,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.2.2017. године, до коначне исплате,
- за фебруар 2017. године износ од 5.707,35 динара, са законском затезном каматом почев од 15.3.2017. године, до коначне исплате,
- за март 2017. године износ од 8.172,17 динара, са законском затезном каматом почев од 15.4.2017. године, до коначне исплате,
- за април 2017. године износ од 13.148,85 динара, са законском затезном каматом почев од 15.5.2017. године, до коначне исплате,
- за мај 2017. године износ од 11.869,24 динара, са законском затезном каматом почев од 15.6.2017. године, до коначне исплате,
- за јун 2017. године износ од 11.784,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.7.2017. године, до коначне исплате,
- за јул 2017. године износ од 12.895,67 динара, са законском затезном каматом почев од 15.8.2017. године, до коначне исплате,
- за август 2017. године износ од 6.274,04 динара, са законском затезном каматом почев од 15.9.2017. године, до коначне исплате,
- за октобар 2017. године износ од 12.053,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.11.2017. године, до коначне исплате,
- за новембар 2017. године износ од 11.719,75 динара, са законском затезном каматом почев од 15.12.2017. године, до коначне исплате,

и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора:

- за септембар 2015. године износ од 3.719,17 динара, са законском затезном каматом почев од 15.10.2015. године, до коначне исплате,
- за октобар 2015. године износ од 3.660,42 динара, са законском затезном каматом почев од 15.11.2015. године, до коначне исплате,
- за новембар 2015. године износ од 3.677,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.12.2015. године, до коначне исплате,
- за децембар 2015. године износ од 3.680,50 динара, са законском затезном каматом почев од 15.1.2016. године, до коначне исплате,
- за јануар 2016. године износ од 4.290,42 динара, са законском затезном каматом почев од 15.2.2016. године, до коначне исплате,
- за фебруар 2016. године износ од 3.370,25 динара, са законском затезном каматом почев од 15.3.2016. године, до коначне исплате,
- за март 2016. године износ од 3.704,17 динара, са законском затезном каматом почев од 15.4.2016. године, до коначне исплате,
- за април 2016. године износ од 3.822,50 динара, са законском затезном каматом почев од 15.5.2016. године, до коначне исплате,
- за мај 2016. године износ од 4.104,08 динара, са законском затезном каматом почев од 15.6.2016. године, до коначне исплате,
- за јун 2016. године износ од 3.662,58 динара, са законском затезном каматом почев од 15.7.2016. године, до коначне исплате,
- за јул 2016. године износ од 3.870,83 динара, са законском затезном каматом почев од 15.8.2016. године, до коначне исплате,
- за август 2016. године износ од 3.856,67 динара, са законском затезном каматом почев од 15.9.2016. године, до коначне исплате,
- за септембар 2016. године износ од 3.773,83 динара, са законском затезном каматом почев од 15.10.2016. године, до коначне исплате,
- за октобар 2016. године износ од 3.879,83 динара, са законском затезном каматом почев од 15.11.2016. године, до коначне исплате,
- за новембар 2016. године износ од 3.773,42 динара, са законском затезном каматом почев од 15.12.2016. године, до коначне исплате,
- за децембар 2016. године износ од 3.813,92 динара, са законском затезном каматом почев од 15.1.2017. године, до коначне исплате,
- за јануар 2017. године износ од 4.454,67 динара, са законском затезном каматом почев од 15.2.2017. године, до коначне исплате,
- за фебруар 2017. године износ од 3.459,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.3.2017. године, до коначне исплате,
- за март 2017. године износ од 3.915,83 динара, са законском затезном каматом почев од 15.4.2017. године, до коначне исплате,
- за април 2017. године износ од 3.984,50 динара, са законском затезном каматом почев од 15.5.2017. године, до коначне исплате,
- за мај 2017. године износ од 4.136,25 динара, са законском затезном каматом почев од 15.6.2017. године, до коначне исплате,
- за јун 2017. године износ од 3.928,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.7.2017. године, до коначне исплате,
- за јул 2017. године износ од 4.103,17 динара, са законском затезном каматом почев од 15.8.2017. године, до коначне исплате,
- за август 2017. године износ од 4.008,42 динара, са законском затезном

- каматом почев од 15.9.2017. године, до коначне исплате,
- за септембар 2017. године износ од 3.935,00 динара, са законском затезном каматом почев од 15.10.2017. године, до коначне исплате,
- за октобар 2017. године износ од 4.017,67 динара, са законском затезном каматом почев од 15.11.2017. године, до коначне исплате,
- за новембар 2017. године износ од 3.906,58 динара, са законском затезном каматом почев од 15.12.2017. године, до коначне исплате, све у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу деветом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 1166/22 од 8.12.2022. године, исправљене решењем истог суда П1 1166/22 од 18.1.2023. године, па се **ОБАВЕЗУЈУ** тужени "Железнице Србије" а.д, и "Инфраструктура железнице Србије" а.д. да тужиоцу АА солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 179.995,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени "Железнице Србије" а.д, и "Инфраструктура железнице Србије" а.д. да тужиоцу АА солидарно накнаде трошкове другостепеног поступка у износу од 21.600,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1166/22 од 8.12.2022. године, исправљеном решењем истог суда П1 1166/22 од 18.1.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени "Железнице Србије" а.д. и "Инфраструктура железнице Србије" а.д. да тужиоцу солидарно, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од новембра 2014. године до августа 2015. године, исплате појединачно одређене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени "Инфраструктура железнице Србије" а.д. да тужиоцу, на име трошкова за исхрану у току рада, за период од септембра 2015. године до новембра 2017. године, исплати појединачно одређене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени "Железнице Србије" а.д. и "Инфраструктура железнице Србије" а.д. да тужиоцу солидарно, на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од новембра 2014. године до августа 2015. године, исплате појединачно одређене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом четвртим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени "Инфраструктура железнице Србије" а.д. да тужиоцу, на име трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од септембра 2015. године до новембра 2017. године, исплати појединачно одређене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом петим изреке, одбијен је као неоснован алтернативни тужбени захтев тужиоца

којим је тражио да се обавезу тужени "Железнице Србије" а.д. и "Инфраструктура железнице Србије" а.д. да тужиоцу солидарно, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада, за период од новембра 2014. године до августа 2015. године, исплате појединачно одређене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом шестим изреке, одбијен је као неоснован алтернативни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени "Инфраструктура железнице Србије" а.д. да тужиоцу, на име трошкова за исхрану у току рада, за период од септембра 2015. године до новембра 2017. године, исплати појединачно одређене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом седмим изреке, одбијен је као неоснован алтернативни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени "Железнице Србије" а.д. и "Инфраструктура железнице Србије" а.д. да тужиоцу солидарно, на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од новембра 2014. године до августа 2015. године, исплате појединачно одређене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом осмим изреке, одбијен је као неоснован алтернативни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезу тужени "Инфраструктура железнице Србије" а.д. да тужиоцу, на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од септембра 2015. године до новембра 2017. године, исплати појединачно одређене месечне износе, у вредности и са законском затезном каматом, као у садржају тог става. Ставом деветим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужених да им тужилац накнади трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде тужилац је благовремено изјавио жалбу, побијајући је у целости, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Жалбене разлоге је образложио и жалбене предлоге изнео. Трошкове другостепеног поступка је одређено тражио.

Испитујући првостепену пресуду, у границама овлашћења прописаних чланом 386. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба поступка, на које се указује у жалби.

Према чињеничном стању, утврђеном у поступку пред првостепеним судом, тужилац је био у радном односу код туженог "Железнице Србије" а.д. почев од 1984. године на радном месту машинбравар на помоћном возу, а затим је засновао радни однос код туженог "Инфраструктура железнице Србије" а.д. на основу Анекса бр.6 уговора о раду 1-1/215-А-1/901/8847 од 28.8.2015. године, којим је измењен Уговор о раду у тачки 3 и тужилац премештен на послове бравар на помоћном возу у ОЦ за техничко колске послове Београд. Истим анексом имењена је и тачка 7 уговора о раду, тако да се основна зарада тужиоца утврђује као производ вредности једног радног часа од 66,46 динара нето, коефицијента посла 2,23 и просечног месечног фонда часова рада од 174 часа, што месечно износи 15.787,81 динара, увећана за порезе и доприносе, који

анекс ће се примењивати од 1.9.2015. године. Тужени “Инфраструктура железнице Србије” а.д. је привредно друштво настало на основу одлуке Владе Републике Србије, као стицалац дела имовине “Железнице Србије” а.д, издвајањем уз оснивање нових акционарских друштава. Према налазу и мишљењу судског вештака за економско-финансијску област, варијанти првој, у складу са чланом 32. Општег колективног уговора, за период од 1.11.2014. године до 30.11.2017. године, накнада трошкова за исхрану у току рада износи 198.139,06 динара нето, а накнада за регрес за коришћење годишњег одмора износи 106.132,88 динара нето. Према другој варијанти, према КУ за ЈП Железнице Србије, за период од 1.11.2014. године до 30.11.2017. године, накнада трошкова за исхрану у току рада износи 330.231,77 динара нето, а накнада за регрес за коришћење годишњег одмора износи 141.510,50 динара нето. У обрачунским исплатним листама за тужиоца за спорни период тужени нису исказивали износе накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора кроз обрачун основне зараде. Појединачни месечни износи са датумима доспелости су наведени у Табеларном прегледу, који је саставни део налаза и мишљења.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредаба чланова 104. став 1, 105. став 1. и 118. тачке 5. и 6. Закона о раду, оценио да је тужбени захтев тужиоца неоснован, јер је тужилац накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора у спорном периоду остварио кроз вредност обрачунатих и исплаћених часова рада, а нема одговарајућег колективног уговора као општег акта који би био инструмент за другачију реализацију тражених накнада, због чега је одлучио као у ставовима првом, другом, трећем, четвртном, петом, шестом, седмом и осмом изреке побијане пресуде.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право, у ставовима првом, другом, трећем, четвртном и у делу ставова петог и седмог изреке, у односу на туженог “Инфраструктура железнице Србије” а.д. којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од новембра 2014. године закључно са августом 2015. године, због чега је првостепена пресуда у том делу потврђена.

Међутим, на потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је погрешно применио материјално право, у преосталом делу ставова петог и седмог и у ставовима шестом и осмом изреке, због чега је првостепена пресуда у том делу морала бити преиначена.

Законом о раду (“Службени гласник РС”, бр.24/05...75/14), утврђено је право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора у складу са општим актом и уговором о раду (члан 118. став 1. тачке 5. и 6.), а те накнаде морају бити изражене у новцу и исказане у обрачунској листи за све запослене.

Анексом Колективног уговора туженог из 2006. године, одредбом члана 2. измењен је члан 57. Колективног уговора из 2002. године, па је предвиђено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење

годишњег одмора. Одредбом члана 5. став 6. Анекса, као и чланом 57. став 1. и 2. Колективног уговора из 2015. године, прописано је да су у вредности једног радног часа укључени и вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора.

Одредбом члана 171. став 1. Колективног уговора за Јавно-железничко транспортно предузеће “Београд” (“Службени гласник РС”, бр.37/95...7/00), било је предвиђено да запосленом припада накнада за исхрану у току рада у висини 25% просечне месечне нето зараде по запосленом у привреди Републике, према последњем објављеном податку Републичког органа надлежног за послове статистике, а чланом 157. да се регрес раднику утврђује у висини просечне месечне нето зараде по запосленом у привреди Републике, према последњем објављеном податку Републичког органа надлежног за послове статистике.

Како је запосленима дато законско право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, без прописивања њихове висине, послодавцима је остављена могућност да својим актом утврде висину тих накнада. Висина накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора и трошкова за исхрану у току рада, мора бити одређена линеарно за све запослене, односно трошкови морају бити исплаћени свим запосленима у истом износу, без обзира на стручну спрему, звање и радно место.

Како одредбама општих аката туженог и уговором о раду није извршена конкретизација права тужиоца на исплату спорних накнада, јер се из одређења да су оне укључене у вредност једног радног часа не може утврдити који износ представља накнаду за регрес и за трошкове за исхрану у току рада, с обзиром на то да нису одређене у номиналном износу, нити су исказане у обрачунским листама за исплату зараде тужиоцу, другостепени суд је оценио да је тужбени захтев тужиоца основан, јер су тужени “Железнице Србије” а.д. и “Инфраструктура железнице Србије” а.д. у погледу исплате наведених накнада, законске одредбе примењивали на штету тужиоца.

Овакво правно схватање заузео је и Врховни касациони суд у одлуци Рев2 3359/21 од 29.12.2021. године у истоврсној чињеничној и правној ситуацији. Уставни суд је одлуком Уж 14570/18 од 29.9.2022. године, одлучујући о повреди права на правично суђење подносиоца уставне жалбе, у истоврсној чињеничној и правној ситуацији, прихватио становиште Врховног касационог суда.

Тужилац је у спорном периоду, односно до септембра 2015. године био у радном односу код туженог “Железнице Србије” а.д, а тужени “Инфраструктура железнице Србије” а.д. је основан у оквиру статусне промене “Железнице Србије” а.д. издвајањем уз оснивање. У оквиру реализације Плана поделе тужени “Инфраструктура железнице Србије” а.д. је приступио преузимању запослених, па је тужилац, након окончања статусне поделе, наставио да обавља рад код тог туженог.

Одлуком Владе Републике Србије од 02.7.2015. године извршене су статусне промене у “Железнице Србије” а.д. издвајањем уз оснивање, тако што су поред постојећег друштва “Железнице Србије” основана још три нова акционарска друштва, између осталих, и тужени “Инфраструктура железнице Србије” а.д. на кога је пренет

уговор о раду тужиоца. Права запослених у случају промене послодавца прописана су одредбама чланова 147. до 152. Закона о раду (“Службени гласник РС”, број 24/05...75/14), које су усклађене са директивом број 2001/23 ЕЗ, а којима је регулисана заштита права запослених у случају реорганизације послодавца путем статусних промена, промена послодавца у складу са законом или промене власништва над капиталом привредног друштва, као и последице тих промена. Интенција законодавца приликом усвајања наведених одредаба Закона о раду превасходно је била заштита запослених од појаве вишка запослених, као могуће директне последице промене послодавца. Запослени које преузима послодавац следбеник, настављају рад на основу уговора о раду закључених са послодавцем претходником. То несумњиво значи да послодавац следбеник није овлашћен да мења права, обавезе и одговорности запослених које преузима. Међутим, имајући у виду да долази до промене послодавца, постоји оправдана потреба послодавца следбеника да са запосленима закључи анексе уговора о раду којима ће себе номинално означити као новог послодавца, недирајући тиме у већ утврђена права, обавезе и одговорности из уговора о раду које је преузео од послодавца претходника.

Закључењем анекса уговора о раду тужиоца са туженим “Инфраструктура железнице Србије” а.д. тужени аутоматски не преузима и све обавезе “Железнице Србије” а.д. по основу радног односа, које су настале пре извршене статусне промене, укључујући неисплаћену накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, с обзиром на то да, како из напред наведеног следи, закључење анекса уговора о раду представља само реализацију законске обавезе послодавца следбеника да тужиоца задржи у радном односу без промене његовог радноправног статуса.

План поделе “Железнице Србије” а.д. (План статусне промене), који је саставни део одлуке о статусној промени “Железнице Србије” а.д. не садржи опис преузетих обавеза, као ни начин на који ће се њихов пренос и реализација извршити, већ само констатацију да се на туженог преносе обавезе које се односе на имовину и обављање делатности железничког превоза робе, без јасне одреднице да ли у те обавезе спадају и новчана потраживања запослених која је тужени “Инфраструктура железнице Србије” а.д. преузео од “Железнице Србије”. Планом је за ту сврху предвиђено закључење посебног уговора. Између “Железнице Србије” а.д. и новооснованих привредних друштава закључен је Протокол којим су сва четири привредна друштва прихватила иноформацију о спроведеном поступку статусне промене и отварању почетних стања у пословним књигама новоформираних друштава, којим су, поред осталог, у почетни биланс туженог “Железнице Србије” а.д. након издвајања пренета резервисања за обавезе за судске спорове, односно судске спорове који су у току. Полазећи од тога да је наведеним планом било предвиђено закључење посебног уговора који ће садржати опис предузетих обавеза, као и начин њиховог преноса и реализације, према становишту овог суда, оцена овог доказа, то јест правне природе карактера протокола, као и информације која је њиме прихваћена, била је од суштинске важности за исход предметног поступка.

За сврху развргнућа активе и пасиве друштва преносиоца, између њега и друштва стицалаца планом је било предвиђено закључење посебног уговора. Несумњиво је да је план, преко одлуке од 11.5.2015. године којом је одобрен, уз

сагласност оснивача Владе Републике Србије, произвео правно дејство, јер је на основу њега дошло до оснивања три нова акционарска друштва и њихове регистрације код АПР. Одредба о накнадном закључењу посебног уговора је део плана и заједно са њим производи правно дејство. Стога, питање да ли је конкретна новчана обавеза прешла на туженог “Инфраструктура железнице Србије” а.д. као друштво стицаоца или за њу и након извршене статусне промене одговара друштво преносилац, представља материју коју је, сагласно плану, требало уредити посебним уговором између учесника статусне промене, а не анексом уговора о раду који је тужени закључио са тужиоцем. Планом није била предвиђена посебна форма за закључење уговора који ће садржати опис преузетих обавеза и начин на који ће се њихов пренос и реализација извршити. С тим у вези, учесници статусне промене нису били ограничени у погледу избора форме у којој ће такав уговор закључити. Протоколом је прихваћена информација о спроведеном поступку статусне промене и отварању почетних стања у пословним књигама новоформираних друштава. Информација се тиче садржине почетних биланса стања учесника статусне промене, како новоформираних привредних друштава, тако и друштва преносиоца на дан када је статусна промена регистрована – 10. августа 2015. године (тачка 7. Протокола). Полазећи од тога да биланс стања представља преглед имовине, обавеза и капитала правног лица на одређени дан, а имајући у виду да су Протокол потписала овлашћена лица свих учесника статусне промене, Протокол не представља интерни акт који производи правно дејство само у односу између учесника статусне промене.

У датој ситуацији, а на основу напред изложеног, нема одговорности туженог “Инфраструктура железнице Србије” а.д. у конкретном случају за период пре извршене статусне промене, односно за период од новембра 2014. године до августа 2015. године.

Имајући у виду да висина спорних накнада није вредносно исказана, а да тужени нису предочили структуру вредности радног часа, тужилац има право на њихову исплату према послодавцу код кога је био у радном односу у периоду потраживања, односно према туженом “Железнице Србије” а.д. за период од новембра 2014. године, до августа 2015. године, а према туженом “Инфраструктура железнице Србије” а.д. за период од септембра 2015. године, до новембра 2017. године, и то у висини утврђеној применом параметара из раније важећих прописа.

Неосновани су жалбени наводи о учињеној битној повреди поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку, јер је изрека првостепене пресуде разумљива, а у пресуди су дати јасни и непротивречни разлози о свим битним чињеницама, па пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Сходно наведеном, првостепена пресуда је потврђена у ставовима првом, другом, трећем, четвртном и у делу ставова петог и седмог изреке, у односу на туженог “Инфраструктура железнице Србије” а.д. којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, за период од новембра 2014. године закључно са августом 2015. године, а преиначена у преосталом делу ставова петог и седмог изреке, у односу на туженог “Железнице Србије” а.д. као и у ставовима шестом и осмом изреке, тако што је тужбени захтев тужиоца усвојен, како за износ главног потраживања, тако и за законску затезну камату, применом одредби члана 277. став 1. и члана 324. став 1. Закона о облигационим

односима.

С обзиром на исход поступка и успех странака у њему, преиначена је и одлука о трошковима парничног поступка, садржана у ставу деветом изреке првостепене пресуде и обавезани су тужени “Железнице Србије” а.д. и “Инфраструктура железнице Србије” а.д. да тужиоцу солидарно исплате трошкова парничног поступка и то: за састав тужбе и два образложена поднеска у износу од по 9.000,00 динара увећане за 20% на име ПДВ, што износи 10.800,00 динара, за заступање на три одржана рочишта у износу од по 10.500,00 динара, увећане за 20% на име ПДВ, што износи 12.600,00 динара, за приступ адвоката на пет неодржаних рочишта у износу од 6.000,00 динара, увећан за 20% на име ПДВ, што износи 7.200,00 динара, за састав жалбе и ревизије у износу од по 18.000,00 динара, увећан за 20% на име ПДВ, што износи 21.600,00 динара, за трошкове вештачења износ од 10.000,00 динара и таксе за тужбу у износу од 3.900,00 динара и таксе за одлуку у износу од 16.695,00 динара, што укупно износи 179.995,00 динара, све у смислу одредби члана 153. став 1, 154. и 165. став 2. Закона о парничном поступку, а трошкови су одмерени према важећој Таксној тарифи и Тарифи о наградама и накнади трошкова за рад адвоката. На наведене износе трошкова досуђена је и законска затезна камата почев од дана извршности пресуде, до исплате, у смислу одредаба члана 277. и члана 324. Закона о облигационим односима. Имајући у виду наведено одлучено је као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Тужиоцу, који је делимично успео у поступку по изјављеној жалби, припада накнада трошкова другостепеног поступка за састав жалбе од стране адвоката у износу од 18.000,00 динара, увећан за 20% на име ПДВ, што износи 21.600,00 динара, одмерено према важећој Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, а применом одредби чланова 153. став 1, 154. и 165. став 1. и 2. Закона о парничном поступку. Тужиоцу нису досуђени трошкови за судске таксе у другостепеном поступку, јер није определио у смислу члана 163. став 1. и 2. Закона о парничном поступку за које одлуке или таксе се тај захтев односи.

Из наведених разлога, на основу одредаба чланова 390, 394. тачка 4. и 401. тачка 3. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр.72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија
Гордана Тошић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић